

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Полтавській області

СЛІДЧИЙ ВІДДІЛ

36000, м. Полтава, вул. Соборності, 40, тел.(0532) 60-65-45
www.ssu.gov.ua, E-mail: usbu_pol@ssu.gov.ua, ЄДРПОУ 20001651

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Полтава

«30» березня 2023 року

Слідчий слідчого відділу Управління Служби безпеки України в Полтавській області старший лейтенант юстиції Орлов Єгор Дмитрович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22022170000000177, внесеного 22.11.2022, за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до статей 42, 276, 277, 278 КПК України,-

П О В І Д О М И В :

Петрусевиц Валерії Валеріївни, 12.07.1985 року народження, уродженці м. Сімферополь АР Крим, громадянці України, раніше не судимій, зареєстрованій за адресою: вул. Легейди, буд. 9, с. Великі Сорочинці Миргородського району Полтавської області, яка фактично мешкає за адресою: бульвар Франка, буд. 4 кв. 17, м. Сімферополь, АР Крим,

про те, що вона підозрюється у вчиненні колабораційної діяльності, а саме у передачі матеріальних ресурсів збройним формуванням держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України.

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-

засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету, та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що агресією є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави; застосування збройної сили державою першою у порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з вказаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

Згідно з п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та

існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та Російська Федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Статтями 1-3 Конституції України, яка прийнята Верховною Радою України 28.06.1996, визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Відповідно до ст.ст. 132 – 134 Конституції України, територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади та службових осіб збройних сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і

територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в Автономній Республіці Крим (далі – АР Крим) та м. Севастополь.

Свою злочинну мету співучасники вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополь, створення на території України і фінансування терористичних організацій та вчинення інших злочинів.

З метою реалізації вказаного умислу, упродовж 2013 року на території РФ представники влади РФ та службові особи Генерального штабу ЗС РФ, розробили злочинний план, яким передбачалася незаконна окупація півострову Крим і південно-східних регіонів України.

У подальшому, з грудня 2013 року по лютий 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ, на виконання спільного злочинного плану, організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, з грудня 2013 року за допомогою всіх видів мас-медіа РФ розпочато негативне викривлення подій на Євромайдані, якими вказувалось на хибність європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалось спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних настанов, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (Автономної Республіки Крим і м. Севастополь та її південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», котрі мають інші духовні та моральні цінності, пропагують культ насильства та знущання над російськомовним населенням України.

У подальшому представники влади РФ та службові особи ЗС РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечні наслідки власних дій та бажаючи їх настання, за попередньою змовою групою осіб, усупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст. ст. 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18.10.1907, спланували, підготували і почали ведення агресивної війни проти України, а саме в один із днів лютого 2014 року віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України – Автономну Республіку Крим і м. Севастополь.

Так, починаючи з 20.02.2014, реалізуючи вищезазначений умисел, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополь, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на виконання наказів представників влади РФ та ЗС РФ, на територію півострову Крим військовим морським та повітряним транспортом здійснено вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ.

Виконання вищевказаних дій надало змогу представникам влади та службовим особам ЗС РФ забезпечити військову окупацію території півострова Крим, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів і органів місцевого самоврядування, ведення іншої підривної діяльності, організацію проведення незаконних сепаратистських референдумів,

спрямованих на порушення територіальної цілісності України, проголошення, так званої, Республіки Крим суверенною державою, підписання 18.03.2014 незаконного Договору «Про прийняття до РФ Республіки Крим і створення у складі РФ нових суб'єктів» та його ратифікацію Радою Федерації РФ 21.03.2014, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України та заподіяння збитків у вигляді втрати об'єктів державної власності.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу «Про визнання РФ державою-агресором», затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано РФ державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного Російською агресією, з 20.02.2014.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

24.02.2022 військовослужбовці ЗС РФ, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частини території України, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Збройна агресія РФ продовжується по теперішній час та призводить до загибелі людей та інших тяжких наслідків.

У зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст.106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 в Україні введено воєнний стан.

У подальшому, Указами Президента України від 14.03.2022 №133/2022, від 18.04.2022 №259/2022, від 17.05.2022 №341/2022, від 12.08.2022 №573/2022, від 07.11.2022 №757/2022, від 06.02.2023 № 58/2023 у зв'язку з триваючою широкомасштабною збройною агресією Російської Федерації проти України, строк дії воєнного стану в Україні продовжувався. Дія воєнного стану в Україні триває до теперішнього часу.

У відкритій військовій агресії проти України широкомасштабно застосовувалися ЗС РФ із залученням не передбачених законом збройних формувань так званих «ДНР» та «ЛНР», та інших регіональних добровольчих батальйонів, у тому числі АР Крим, які діяли на території окремих регіонів АР Крим, Донецької на Луганської областей України під загальним керівництвом військового командування РФ.

Після незаконного вторгнення на територію України ЗС РФ та фактичної окупації АР Крим з 20.02.2014, громадянка України Петрусевич В.В., будучи особою, яка фактично підтримала дії РФ щодо захоплення АР Крим та активною прихильницею держави – агресора, приблизно у другій половині 2015 року, прийняла рішення виступити засновником та зареєструвати на вказаній території Благодійний Фонд «Добро миру - волонтери Криму».

З цією метою, рішенням зборів засновників (протокол №1 від 10.08.2015) затверджено Статут Благодійного фонду «Добро миру - волонтери Криму» (юридична адреса: АР Крим, м. Сімферополь, бульвар Івана Франко, буд. 4, кв. 59).

Відомості про державну реєстрацію Благодійного фонду внесені в Єдиний державний реєстр юридичних осіб РФ 14.09.2015 за основним державним реєстраційним номером: 1159102118163.

Тобто, вказаний Благодійний фонд був зареєстрований Петрусевич В.В. на тимчасово окупованій території України виключно у відповідності до законодавства держави - агресора.

Зокрема, у відповідності до пункту 1.1 Статуту, Благодійний фонд є унітарною некомерційною організацією.

Згідно п.1.3 вказаного Статуту, Благодійний фонд діє у відповідності із законодавством РФ і положень статуту.

Зокрема, пунктом 2.4 Статуту передбачено, що Благодійний фонд має самостійний баланс, рахунки в банках та діє на принципах повної господарської незалежності.

Відповідно до п. 3.1 Статуту метою Благодійного фонду, у тому числі є:

- формування майна на основі добровільних внесків та інших, незаборонених законом РФ надходжень, направлених, зокрема на:
- підтримку ініціативи громадян та юридичних осіб, направлених на вирішення суспільно значущих проблем.
- взаємодію з органами державної влади РФ, з органами місцевого самоврядування, юридичними та фізичними особами з метою найбільш ефективного вирішення мети Фонду.

У відповідності до п. 3.2 цього Статуту предметом діяльності благодійного фонду є здійснення, у тому числі, наступних видів діяльності:

- проведення збору благодійних пожертв;
- забезпечення цільових благодійних пожертв від громадян та організацій;
- збір і доставка благодійної допомоги нужденним;
- поширення інформації щодо благодійної діяльності фонду в ЗМІ та на серверах мережі Інтернет.

Приписами пункту 10.9 вказаного Статуту передбачено, що директор Благодійного фонду є посадовою особою фонду і здійснює загальне керівництво діяльністю фонду.

Пункт 10.11. Статуту Благодійного фонду визначає, що до компетенції директора Благодійного фонду, у тому числі, відноситься:

- координація роботи і керівництво діяльністю фонду;
- без довіреності діє від імені фонду, представляє його інтереси у всіх державних, комерційних і не комерційних організаціях, підписує документи фонду, видає довіреності;
- укладає договори і вчиняє інші юридичні дії від імені Фонду.

З моменту створення Благодійного фонду «Добро миру - волонтери Криму» його директором являється Петрусевич Валерія Валеріївна.

Стаття 10.6 Статуту визначає, що до виключної компетенції Ради відноситься, у тому числі, визначення пріоритетних напрямлень діяльності фонду, принципів формування і використання майна.

Таким чином, упродовж 2015-2022 років, вказаний Благодійний фонд під керівництвом Петрусевич В.В. з метою підтримки держави-агресора здійснював Статутну діяльність на тимчасово окупованій території АР Крим та подавав звітність виключно у відповідності до законодавства Російської Федерації.

Після 24.02.2022, а саме незаконного вторгнення на територію України ЗС РФ та фактичної окупації ряду областей України, у тому числі Херсонської, частини Миколаївської і Запорізької областей, Петрусевич В.В., діючи в період збройного конфлікту, в умовах військового стану, усвідомлюючи характер своїх злочинних дій, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки таких дій та бажаючи їх настання вирішила добровільно, як фізична особа та діючи як службова особа – директор Благодійного фонду здійснювати діяльність по збору, підготовці та передачі матеріальних ресурсів представникам ЗС РФ.

Так, Петрусевич В.В., будучи директором і засновником Благодійного фонду, тобто особою, яка визначає пріоритетні напрямки його діяльності, діючи з метою співпраці із державою-агресором, вирішила активно використовувати Благодійний фонд у напрямку так званого «військового волонтерства», а саме шляхом збору, підготовки та передачі матеріальних ресурсів чи інших активів представникам ЗС РФ та інших незаконних збройних формувань, створених на тимчасово окупованих територіях Херсонської, частини Миколаївської, Запорізької областей, АР Крим.

З цією метою, Петрусевич В.В., розраховуючи на підтримку і стимулювання «військового волонтерства» державою-агресором, почала активну добровільну діяльність щодо залучення грошових коштів та майна, які в подальшому можливо використовувати на потреби ЗС РФ, у тому числі для ведення агресивної війни в Україні.

На виконання свого злочинного наміру, упродовж вересня-грудня 2022 року Петрусевич В.В. в мережі Інтернет, а саме, на своїх особистих акаунтах у соціальних мережах: «Facebook», «Instagram», «Telegram», «Вконтакте» та акаунтах Благодійного фонду «Добро миру - волонтери Криму» систематично розміщала фото, відео матеріали і посилання (дописи), що містили банківські реквізити, контактну інформацію, тощо, які закликали до збору та передачі коштів, майна для підтримки збройних формувань РФ і інших незаконних

збройних формувань, які приймали активну участь у бойових діях проти ЗС України.

Водночас, Петрусевич В.В. спілкуючись з представниками ЗС РФ та інших незаконних військових формувань, враховуючи наявні запити, спільно із вище вказаними особами, визначала перелік необхідних речей, майна, тощо.

Після надходження грошових коштів, у тому числі на банківські рахунки Благодійного фонду, відкриті в банківських установах РФ на тимчасово окупованих територіях - АР Крим, Петрусевич В.В., діючи як службова особа – директор Благодійного фонду та як фізична особа, використовуючи кошти керованого нею фонду та власні кошти, регулярно закупала матеріальні цінності для їх передачі представникам збройних формувань держави-агресора.

Зокрема, у період вересня-грудня 2022 року Петрусевич В.В. діючи умисно, особисто, а також за допомогою Благодійного фонду добровільно збирала грошові кошти, у тому числі для придбання транспортних засобів – легкових автомобілів, в першу чергу підвищеної прохідності, які передавалися на потреби ЗС РФ та інших незаконних збройних формувань, створених на тимчасово окупованій території.

Після чого, Петрусевич В.В. упродовж жовтня-листопада 2022 року діючи, як фізична особа та як службова особа – директор Благодійного фонду, придбала та отримала, у якості пожертв, для передачі державі-агресору матеріальні цінності а саме:

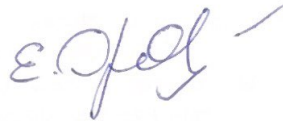
- автомобіль марки Лада 2121 «Нива», 1998 року випуску, бежевого кольору, з державним номером РФ «К368НУ, 193 регіон»;
- автомобіль марки «УАЗ», темно-зеленого кольору;
- автомобіль марки «УАЗ 3151», 2001 року випуску, білого кольору, з державним номером РФ «М717ЕР, 82 регіон»;
- автомобіль марки «Шевроле-Нива-2123» 2003 року випуску, червоного кольору, з державним номером РФ «М922ТХ, 93 регіон».

Придбані таким чином автомобілі, з метою їх ефективного використання ЗС РФ у веденні активних бойових дій проти ЗС України, за власні кошти Петрусевич В.В. та кошти Благодійного фонду, проходили на станціях технічного огляду перевірку технічного стану, необхідний поточний ремонт, у тому числі, за необхідності проводилося їх перефарбування в колір хакі.

У подальшому, переслідуючи мету надання матеріальної допомоги представникам збройних формувань держави-агресора, упродовж жовтня – листопада 2022 року, Петрусевич В.В., діючи умисно, особисто виїздила в зону бойових дій на тимчасово окуповані території Херсонської (с. Чорнобаївка, м. Олешки, м. Берислав, м. Херсон), Запорізької, АР Крим та добровільно передала вищевказані 4 легкових автомобілі невстановленим в ході слідства представникам ЗС РФ, які на той час приймали активну участь у бойових діях проти ЗС України, у тому числі: 126 окремої гвардійської бригади берегової охорони.

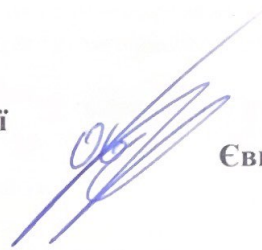
Таким чином, Петрусевич Валерія Валеріївна, обгрунтовано підозрюється у вчиненні колабораційної діяльності, а саме у передачі матеріальних ресурсів збройним формуванням держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Слідчий слідчого відділу
УСБУ в Полтавській області
старший лейтенант юстиції

Єгор ОРЛОВ

«ПОГОДЖЕНО»
Начальник відділу нагляду
за додержанням законів регіональним
органом безпеки Полтавської обласної
прокуратури

Євген ОВЧАРЕНКО

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені, а саме:

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обгрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення.

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний: _____ / _____ /

«__» год. «__» хвилин «__» березня 2023 року

Захисник: Олександр О.О. / /

«12» год. «14» хвилин «30» березня 2023 року

Слідчий слідчого відділу
УСБУ в Полтавській області
старший лейтенант юстиції

Єгор ОРЛОВ